

fig til hans Ord, og uden Videre paa dette Stadium have opgivet enhver Undersøgelse af Sagen, som nødvendigt gaende forud for Beslutningen. Rigsdagen skulde have holdt sig til hans Ord; da han ingen Beskyttelse begjærede, skulde den ikke forsøge at hde ham Beskyttelse, men den kunde alligevel have under- søgt, hvorledes Sager af denne Natur skulde behandles, naar den Vedkommende begjærede en Beskyttelse, eller naar Rigsdagen selv troede, at det var nødvendigt at sørge for en sliq Beskyttelse. — thi begge Dele kunne indtræffe. Saaledes burde man efter min Formening saameget mere have handlet, som — her kommer jeg, det tilstaaer jeg, ind paa et Omraade, som maaskee vil forekomme Mange nyt, nemlig med Hensyn til Betydningen af Udtrykket „ferst Gjerning“ — saameget mere, siger jeg, burde man have handlet saaledes, som det, dersom Regjeringen har begaaet nogen Feil i denne Sag, da er den, at den er kommen til os istedetfor uden Videre at udtage Stævning og forfølge Sagen, hvorefter den da kunde afvente, om Domstolene erkjendte sig berettigede til at antage Sagen eller ikke. Sagen gaaer efter min Formening ind under Begrebet „ferst Gjerning“. Vi have Vaanselighed ved i vor Lovgivning at finde nogen klar Fortolkning af dette Udtryk. Der gives, saavidt jeg kan skjønne intetsteds nogen almindelig Fortolkning af disse Ord, men Udtrykket stilles kun op ligeoverfor forskjelligartede Forseelser, som man ikke kan sige ere aabenbar beslægtede med denne. Jeg har derfor søgt efter en ellers almindelig antagen Definition paa — hvad jeg troer man maa indrømme svarer til Begrebet „ferst Gjerning“ — delit flagrant, og Udtydningen af dette juridiske Begreb lyder saaledes: „Den Forbrydelse, som begaaes i den nærværende Tid, eller som ganske nylig er begaaet, er en ferst Gjernings Forbrydelse“ (delit flagrant). Her i dette Tilfælde have vi da, ifald der er en Forbrydelse, en, der ligger saa klart for som muligt; der kan ikke være Tvivl om, at den ligger for, og den maatte altsaa kunne forfølges strax. Lad os tænke os Muligheden af, hvad vi have seet før, at et Blad opfordrede til umiddelbart Oprør, saa er dette dog en Forbrydelse, som trænger til øieblikkelig at

blive paataalt, og der kan ikke ventes med at spørge den Forsamling, som her er tilstede, om den Vedkommende maa forfølges. Der kan ikke engang spørges, om den Vedkommende maa paagribes og anholdes, thi det maa være Pligt for Regjeringen at gjøre det, og det kan altsaa ikke være et Grundlovsbrud. Nu er Obergangstedet mellem saa klare Forbrydelser, der øieblikkelig paakalde Indgriben, og en Udtalelse, som i sig selv nærmere undersøgt maaskee kun er en Undersøgelse af et Begreb, der i og for sig kan være meget uskyldig, ikke let at finde; men hvem er da berettiget til at bestemme Grændsen? Det er Anklagemyndigheden. Maaskee er Anklagemyndigheden ikke godt istand dertil, men den er efter sin Natur den, som er berettiget til i første Øieblik at bestemme den rimelige Forudsætning for Forbrydelsens Tilstedeværelse, indtil Dommeren, for hvem Anklageren træder frem, nægter, at den er tilstede. Naar jeg gaaer videre i denne begyndte Definition, troer jeg, at man endnu mere vil komme til at erkjende, at dette er den rigtige Betragtningmaade. „Som ferst Gjerning betragtes ogsaa den Forbrydelse, som er udpeget af den offentlige Stemme eller den, hvor den Anklagede findes i Besiddelse af Ting (effets), Vaaben, Instrumenter eller Papirer, som lade formode, at han er Ophavsmand eller Medskyldig, forudsat at det skeer i en Tid, der ligger nær ved Lovovertrædelsen“. Det forekommer mig, som om alle disse Belingelser omtrent ere tilstede her, og at det Gneste, der savnes, er, at vor Lovgivning ogsaa ligeoverfor denne Forbrydelse i Gjerningen anerkjender Definitionen for passende ligesaa godt, som om der var Tale om et Mord. Dersom en Mand ligger død paa Gaden, saa er det ikke sikkert, at han er død hverken ved Drab eller Mord, men Gjerningen, Dødslaget, er tilstede, og den, som man antager har affiedkommet dette Drab eller Mord, maa anholdes strax, selv om man har den største Formodning om, at Døden er en Følge enten af Vaade eller andre Tilfældigheder, saa at Vedkommende i Grunden er aldeles uskyldig (Uforbrydelse). Ja, det er nødvendigt; hvor Gjerningen ligger klart for, maa Ophavsmanden til Gjerningen søges, og det skal skee øieblikkelig. Naar man vil